

Arrest

nr. 273 732 van 8 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. PEHARPRE
Edith Cavellstraat 63
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 april 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2022, waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 mei 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker stelt van Gambiaanse nationaliteit te zijn en biedt zich aan bij de gemeente Overijse om te melden dat hij wettelijk wil samenwonen met een Belgische vrouw. Hij legt in eerste instantie aan de gemeente een vervallen Gambiaans paspoort voor.

Op 29 december 2021 wordt een meldingsfiche opgesteld door de gemeente Overijse over een voorgenomen wettelijke samenwoning met M., met wie de verzoeker zou samenwonen sedert 2 juli 2021.

Na de oorspronkelijke afgifte van een kopie van een vervallen paspoort, geeft de verzoeker aan de gemeente een origineel paspoort dat op 15 december 2021 werd uitgereikt, met geldigheidsduur tot 15

december 2026. Dit paspoort bevat geen visum en geen inreis- of uitreisstempels (administratief rapport FEDPOL van 17 maart 2022). Dit laatste paspoort zou verzoeker verkregen hebben via zijn vader.

Nazicht van Visanet en van Inqvis is negatief.

Op 17 maart 2022 wordt verzoeker gehoord door de politie ter gelegenheid van het zich opnieuw aanbieden bij de gemeente.

Op 17 maart 2022, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Druivenstreek op 17/3/2022 en In deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:

Naam: J.

Voornaam: O.

Geboortedatum: 01.01.1993

Geboorteplaats: Gunjur

Nationaliteit: Gambia

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

Binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

GD 1# wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is op het moment van zijn arrestatie in het bezit van een Gambiaans paspoort. Het paspoort beschikt echter niet over inreis- of uitreisstempels. Verder beschikt betrokkene op het moment van zijn arrestatie niet over een geldig visum/verblijfstitel.

Betrokkene verklaart In het administratief rapport d.d. 17/3/2022 samen te wonen met zijn vriendin, (een vrouw van belgische nationaliteit).

Uit het administratief verslag, blijkt dat betrokkene samen leeft met zijn toekomstige samenwoner. Hij verklaart dat hij verblijft onder hetzelfde dak als zijn partner. Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te [vragen niet in dlsproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niét als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). i Bovendien, zijn intentie tot wéttelijke samenwoning, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

*Betrokkene verklaart verder niet medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.
(...)”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van:

*“van artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van de Bestuurshandelingen;
Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. de plicht volgens dewelke de administratie gehouden is om met alle elementen die haar voorgelegd worden rekening te houden, de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel;
Gebrek aan motivatie, van de manifeste vergissing in de overweging en de interpretatie;
Schending van artikel 8 van het EVRM;”*

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“1.

Aangezien dat administratieve beslissingen moeten gemotiveerd worden.

Dat zij op die manier de juridische en feitelijke elementen die tot de beslissing geleid hebben moeten bevatten, zodat de beoordeelde de redenering van de administratie kan begrijpen.

Dat op basis van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, van artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en op basis van het principe van behoorlijk bestuur, « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs » (CE, 25 april 2002, n° 105.385).

Vrije vertaling :

“De motivatie moet adequaat zijn en de controle strekt zich uit tot deze adequaatheid, dit wil zeggen juistheid, toelaatbaarheid en pertinentie van de motieven.”

Dat het principe van het goed bestuur ook inhoudt dat de administratie zich met zorg moet informeren voor zij beslissingen neemt.

Dat in onderhavige zaak, rekening houdend met de rechten in het gedrang, de tegenpartij het aan zichzelf verplicht was om het bewijs te leveren van voorzichtigheid en stiptheid in het vergaren van informatie die haar negatieve beslissing motiveren. Dat zij eveneens met goede trouw moest handelen.

Dat dit in onderhavige zaak niet gebeurde; Daardoor heeft de tegenpartij niet voldaan aan zijn verplichting tot voorzichtigheid en stiptheid, noch aan het principe van behoorlijk bestuur.

2.

Dat verzoeker in 2021 begonnen is met de stappen te ondernemen die tot de wettelijke samenwoning zouden leiden.

Dat de wet geen regulier verblijf oplegt voor het registreren van een wettelijke samenwoning en dat verzoeker dus het recht had om dit te doen.

Dat verzoeker geen enkele inbreuk op de openbare orde heeft gepleegd, doch zich simpelweg vrijwillig naar het politiekantoor heeft begeven om een datum van verhoor te vragen in het kader van zijn wettelijke samenwoning.

Dat de bestreden beslissing de huidige context van de pandemie en de moeilijkheid om te reizen vergeet en in geen geval toelaat om aan verzoeker te verzekeren dat deze een terugreis naar België kan ondernemen in het geval van vertrek.

3.

Aangezien dat artikel 8 van het Europees verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, het recht op het respect voor het familieleven maar ook het recht op respect van het privéleven voorziet.

artikel 8 §2 van het Europees verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, voorziet : «Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.»

Dat vanaf het ogenblik dat er een familiale band bestaat, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de staten oplegt om leden van de familie niet van elkaar te scheiden als dat niet noodzakelijk is in het kader van artikel 8§2 en om de relatie vanaf het ogenblik dat dat mogelijk is, te herstellen. De familiale band is beschermd door artikel 8 § 1; elke inmenging moet conform zijn aan artikel 8 § 2.

Uw Raad heeft al voor recht gezegd dat : « te Conseil considère, pour sa part, prima facie, que ces différents éléments démontrent à suffisance que le requérant mène, en Belgique, depuis deux ans, une activité professionnelle assez intense pour pouvoir être considérée comme constitutive d'une certaine forme de vie privée au sens de l'article 8 de la CEDH » (CCE, arrêt nr 103 996 du 30 mai 2013).

Vrije vertaling :

“De raad is voor wat haar betreft, prima facie van oordeel dat deze verschillende elementen voldoende aantonen dat de verzoeker sinds twee jaar in België een voldoende intens professioneel leven heeft om als een belangrijk bestanddeel beschouwd te kunnen worden van een zekere vorm van privé leven in de zin van artikel 8 van het EVRM”

Dat artikel 8 EVRM verkeerd kan begrepen worden bij de weigering om een verblijfsvergunning toe te kennen : In de zaak *Aristimuno Mendizabal* meer bepaald (arrest van 17 januari 2006), heeft het Hof beslist dat artikel 8 niet zo ver gaat dat aan de betrokkene het recht op een bepaald type van verblijfsvergunning (permanent, tijdelijk of andere) wordt gegarandeerd, op voorwaarde dat de door de overheid voorgestelde oplossing hem toelaat om zijn rechten op respect van het privéleven en van het familiaal leven zonder hinder uit te oefenen (§§66).

Het Hof onderlijnt dat het niet mogelijk noch nodig is om het begrip van « privéleven » uitgebreid te omschrijven maar dat het te beperkend is om het af te bakenen tot een 'intieme cirkel' waar ieder zijn privéleven zoals hij dat wenst kan leiden, en om de uitwendige wereld ean uit te sluiten.

Zij oordeelt ook dat het privéleven ook, in een bepaalde mate, het recht van het individu om relaties met zijn gelijken aan te knopen en te onderhouden, in alle domeinen, met inbegrip van de professionele en commerciële domeinen omvat. (§71) ;

Dat het Europees Hof voor de rechten van de mens het bestaan van een privéleven evalueert in het licht van elke bijzondere situatie binnen dewelke zij elke keer de hechtheid van de emotionele banden en afhankelijkheid analyseert.

Dat in deze zaak, verzoeker ertoe verplichten om naar Gambia terug te keren, zelfs voor de tijd die hij nodig zou hebben om bij de bevoegde diplomatieke overheden een toelating tot verblijf te krijgen, een disproportionele inmenging in het privé- en familiale leven van verzoeker en van zijn metgezel uitmaakt.

Dat deze terugzending geen maatregel is, die in een democratische staat noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, voor de openbare veiligheid, voor het economisch welzijn van het land, voor de verdediging van de orde en de voorkoming van misdrijven, voor de bescherming van de gezondheid of de moraal, noch voor de bescherming van de rechten en vrijheden van derden;

4.

Aangezien dat de bestreden beslissing een inbreuk op het familiaal leven van verzoeker betekent.

Dat de bestreden beslissing ertoe zou leiden dat verzoeker een verzoek tot verblijf in Gambia zou moeten indienen.

Dat de bestreden beslissing een « tijdelijke verwijdering » inroept maar zich op geen enkel objectief element baseert om te rechtvaardigen dat deze verwijdering slechts tijdelijk zou zijn.

Dat inderdaad, zonder in een kwalijke generalisatie te vervallen, het bekend is dat de termijn van behandeling van de aanvragen voor een visum, maanden in beslag kan nemen;

Dat in casu, de bestreden beslissing niet is overgegaan tot het onderzoek van de proportionaliteit van de verwijdering van verzoeker die geen enkele last is van de openbare overheden;

Dat de tegenpartij op de hoogte is van deze situatie en in de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met deze werkelijkheid;

Daardoor pleegt de bestreden beslissing een inbreuk op artikel 8 EVRM. Uw rechtspraak legt een bijzondere aandachtige motivatie op als er sprake is van een inbreuk op artikel 8 EVRM. Zo moet het onderzoek zo streng als mogelijk uitgevoerd worden (zie meer bepaald het arrest 82 888 van 12 juni 2012).

Er is geen enkel onderzoek van dit type terug te vinden in de bestreden beslissing terwijl de tegenpartij volledig geïnformeerd was over de situatie. De verplichting om rekening te houden met de elementen die gekend zijn door de tegenpartij spruit voort uit uw rechtspraak (arrest nr. 117 965 van 30 januari 2014).

Dat in de zaken CHORFI, Aristimuno MENDIZABAL, SYSSOYEVA, het Europees Hof voor de rechten van de mens gesteld heeft dat artikel 8 niet enkel het familiaal leven maar ook het privéleven beschermt daar waar het privéleven niet enkel de intieme cirkel van een persoon viseert, maar eveneens het recht van deze persoon om relaties aan te knopen en te onderhouden met zijn gelijken en de interessepunten van het leven van een persoon te onderhouden

(Chorfi t/ Belgische Staat, 7 augustus 1996, Recueil 1996 III, Aristimuno Mendizabal t/ Frankrijk, 17 januari 2006, req. N° 51431/99, Syssoyeva t/ Letland, 15 januari 2007, req.n°60654/00).

Dat is zijn arrest van 24 april 2001, de Raad van State beslist heeft : « qu'il importe dès lors à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale. »

Vrije vertaling :

« dat het daarom belangrijk is voor de overheid om aan te tonen dat zij de zorg heeft gehad om een juist evenwicht te bewaren tussen het nagestreefd doel en de omvang van de inbreuk op het recht van verzoekster op het respect van haar privé en familiaal leven »

Dat hieruit afgeleid wordt dat de bestreden beslissing een inbreuk pleegt op artikel 8 van het Europees verdrag voor bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, alsook op het beginsel van de motivatie.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en de formele motiveringsplicht verplicht dit op een “afdoende” wijze te doen, conform artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In dit geval moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, gewezen op het gegeven dat verzoeker illegaal op het Belgische grondgebied verblijft. Er wordt gemotiveerd dat verzoeker geen paspoort, voorzien van een geldig visum, kan voorleggen. De bestreden beslissing specificeert dat het paspoort niet beschikt over inreis- of uitreisstempels. De bestreden beslissing gaat in

op de feitelijke situatie van verzoeker en maakt duidelijk dat een intentie tot wettelijke samenwoning geen automatisch recht op verblijf creëert.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk vlak hij de bestreden beslissing niet begrijpt. Uit het middel blijkt dat hij de redengeving kent en begrijpt. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in de aangehaalde bepalingen, is niet geschonden.

2.3. In de mate dat verzoeker betoogt dat er sprake is van een *“manifeste vergissing in de overweging”*, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel, en het hiermee nauw samenhangende evenredigheidsbeginsel, staat de Raad verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.4. Verzoeker geeft tal van theoretische beschouwingen.

Daarnaast meent hij dat het voldoende is dat hij stappen ondernam teneinde een wettelijke samenwoning te bekomen, dat hij geen inbreuk pleegde op de openbare orde en zich vrijwillig naar het politiekantoor begaf en wijst naar de pandemiecontext, dat hem niet zou toelaten om te verzekeren dat hij een terugreis naar België kan ondernemen. Met dit betoog gaat verzoeker voorbij aan de wettelijke bepalingen in het kader van een gezinsherenigingsaanvraag die verzoeker dient te volgen, rekening houdend met artikel 40ter en volgende, nu verzoeker samenwoont met een Belgische vrouw. Zoals de bestreden beslissing correct opmerkt, volgt uit het feitelijk samenwonen niet automatisch een recht van verblijf. Het niet plegen van een inbreuk op de openbare orde doet hieraan geen afbreuk, noch de burgerlijke wetbepalingen om een wettelijke samenwoning te registreren, daargelaten de vaststelling dat verzoeker evenmin heeft aangetoond al een wettelijke samenwoning te hebben afgesloten.

2.5. Voorgaande beginselen worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Artikel 8 van het EVRM luidt verder als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of gezins- en familieleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of gezins- en familieleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het

EVRM. Dit privé- en/of gezins- en familielevens dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens een begin van bewijs aan te brengen van het privé- en/of gezins- en familieleven in de zin van dit verdragsartikel waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn, met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

De Raad vermag als annulatierechter verder desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissing. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Verzoeker werd gehoord en stelt over zijn familieleven dat hij samenwoont met de partner M.N. die hij leerde kennen via sociale media (instagram). Zijn vriendin kent het geboortjaar 1957 en uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker pas is gaan samenwonen bij aankomst in België en zonder een visum lang verblijf aan te vragen. Verzoeker zou pizzabakker geweest zijn in Italië. Het blijkt niet dat verzoeker zijn partner *de visu* heeft ontmoet voor zijn komst naar België.

De verwerende partij merkt correct op in haar nota met opmerkingen:

“Het samenwonen op zich volstaat echter niet om te genieten van een recht op verblijf.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is evenwel niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.(...)

Er dient voorts benadrukt dat het EVRM geen recht voor gezinsleden omvat om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).”

Verzoeker is vaag in zijn betoog over zijn gezins- en familieleven. Verzoeker woont slechts acht maanden samen met zijn partner op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (sedert 2 juli 2021) en uit niets blijkt dat hij een gezinsherenigingsaanvraag indiende. Nergens uit blijkt dat verzoeker zijn partner voor zijn komst naar België heeft ontmoet, zelfs niet éénmalig. Het betoog van verzoeker toont niet een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig familieleven aan. Een wettelijke samenwoning werd niet afgesloten. De daadwerkelijke relatie tussen verzoeker en diens partner is slechts van korte duur.

In dit geval betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, in tegenstelling tot wat de verzoeker beoogt. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da

Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dergelijke positieve verplichting kan *in casu* niet worden vastgesteld.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

De Raad wijst er verder op dat het EHRM zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat van bij het begin precair was (zoals in dit geval), is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*, par. 57.; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, *Konstatinov v. Nederland*, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, *Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, *Andrey Sheabashov v. Letland* (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, *Solomon v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing)).

Verzoeker weerlegt niet dat zijn verblijf van in den beginne illegaal was en is. Verzoeker toont niet aan dat hij een duurzame relatie heeft met zijn partner voor zijn komst naar België. Verzoeker heeft geen visum lang verblijf aangevraagd. Verzoeker toont niet aan dat een terugkeer naar Gambia, teneinde een visum type D aan te vragen, een definitieve scheiding van zijn familiaal leven betekent. Het gegeven dat dit vele maanden een tijdelijke scheiding teweegbrengt, is een loutere hypothese, zelfs in een pandemiecontext, en niet onderbouwd.

Over zijn privéleven in België geeft verzoeker geen enkel concreet gegeven, terwijl uit het administratief dossier ook blijkt dat hij slechts acht maanden in België verblijft.

Verzoeker toont niet afdoende aan dat hij over een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig privé- en familieleven beschikt.

Verzoeker maakt de schending van artikel 8 van het EVRM en door hem aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk. De bestreden beslissing oordeelt correct en op een niet kennelijk onredelijke wijze dat in dit geval de terugkeer naar het herkomstland niet disproportioneel is. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.6. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN